nechtění

kristina ohlssonová

KNIHA ZLIN

FLEET

Kristina Ohlssonová

Nechtění

nechtění

kristina ohlssonová

KNIHA ZLIN

Copyright © Kristina Ohlsson, 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-87497-21-0
ISBN 978-80-7473-062-2 (PDF)

Pro Thelmu

Část 1.

Falešné stopy

Pondělí

Vždy když nechal myšlenkám volný průběh, vzpomněl si z nějakého důvodu na tu zdravotní kartu. Obvykle se to stávalo v noci.

Ležel bez hnutí v posteli a civěl do stropu, po němž lezla moucha. Nikdy neměl v oblibě tmu a odpočinek. Jako by ho se západem slunce přepadla bezbrannost a obklopila únava a tma. Bezbrannost naprosto odporovala jeho přirozenosti. Velkou část života věnoval obezřetnosti a připravenosti. Navzdory rokům tréninku pokládal za krajně obtížné být ve střehu i ve spánku. Schopnost jednat vyžadovala bdělost. A on byl zvyklý bdít. Zvyklý nepodléhat únavě, která přetrvávala, když zavrhl spánek.

Už dlouho se mu nestalo, že by ho v noci vzbudil vlastní pláč. Dávno překonal bolest a slabost, které přinášely vzpomínky. V tomto ohledu dospěl v úsilí o vnitřní klid opravdu daleko.

Ale přece.

Jestliže pevně zavřel oči a kolem bylo naprosté ticho, občas se mu zjevila. Její korpulentní tělo se vymanilo z temných stínů a blížilo se k němu kolébavým krokem. Pomalu, pozvolna, jako vždy.

Ještě stále se mu zvedal žaludek ze vzpomínky na její vůni.

Temnou, sladkou a prašnou. Nedýchatelnou. Jako pach knih v její knihovně. Slyšel její hlas:

„Ty tvrdohlavej budižkničemu. Ty nemožnej spratku." Popadla ho a držela. Za slovy pokaždé následovala bolest. A trest. A oheň. Vzpomínka na oheň v některých částech jeho těla stále ještě přežívala. Rád si prstem přejížděl po jizvě. Připomínala mu, že přežil.

Když byl malý, myslel si, že trest je důsledkem toho, že dělá vždycky všechno špatně. Na základě své dětské logiky se proto snažil dělat věci správně. Zoufale a úporně. Jenže marně.

Teprve když trochu povyrostl, došlo mu, že nikdy nemůže udělat nic správně. Špatné a trestuhodné byly nejen jeho činy, nýbrž celá podstata jeho bytí. Byl trestán za svou existenci. Protože kdyby neexistoval, Ona by nezemřela.

„Neměl ses nikdy narodit!" řvala mu do obličeje. *„Jsi zlo! Zlo!"*

Pláč, jenž přicházel po ohni, musel být tichý. Tak tichý, aby ho neslyšela. Protože jinak se vrátila. Vždycky.

Pamatoval si, jak v něm to obvinění dlouho vzbuzovalo panický strach. Jak se člověk může vyrovnat s tím, z čeho ho vinila? Jak by mohl napravit, odčinit svůj hřích?

Ta zdravotní karta.

Vyhledal nemocnici, ve které se léčila, a nahlédl do kartotéky. Hlavně proto, aby si uvědomil rozsah svého zločinu. V té době už byl plnoletý. Plnoletý a navěky odsouzený k vině. To, co si přečetl v její kartě, ho však viny zcela nečekaně zprostilo. A s vysvobozením se dostavila i síla a energie. Náhle měl před sebou nový život a s ním také nové zásadní otázky, k nimž musel zaujmout stanovisko. Otázka už nezněla, jak odčinit vlastní vinu, nýbrž jak odčinit bezpráví, které na něm bylo spácháno.

Vleže se maličko pousmál do tmy a pohlédl na svou novou panenku. Říkal si, ačkoli jistě to vědět nemohl, že tahle by mu mohla vydržet déle než ostatní. Jen se nejdřív musí vyrovnat se svou minulostí, tak jako se s ní vyrovnal on. A k tomu stačí pevná ruka. Jeho pevná ruka.

A spousta lásky. Jeho zvláštní lásky, která jí ukáže cestu.

Opatrně ji pohladil po zádech. Nechtěně, nebo snad proto, že si nebyl vědom poranění, která jí způsobil, jí přejel přímo po té nejčerstvější modřině, jež jí zdobila lopatku a podobala se malému temnému jezírku. S trhnutím se probudila a otočila se tváří k němu. Oči se jí leskly strachem. Nikdy si nemohla být jistá, co ji ve tmě čeká.

„Už je čas, Panenko. Můžeme začít."

Její útlý obličej zalil krásný, rozespalý úsměv.

„Zítra začneme," pošeptal jí.

Pak se převalil zpátky na záda a znovu upřel pohled na mouchu na stropě. Byl vzhůru a ve střehu. Spánek zavrhl.

Úterý

První dítě zmizelo uprostřed léta a za neustávajících dešťů. Začalo to v úterý. Ten den mohl klidně uplynout bez povšimnutí jako kterýkoliv jiný, avšak nakonec se z něj vyklubal den, který od základu změnil život několika lidem. Jedním z nich byl i Henry Lindgren.

Bylo to třetí úterý v červenci a Henry měl zrovna službu v rychlíku X2000 z Göteborgu do Stockholmu. Pracoval u dráhy déle, než si byl ochoten připustit, a vůbec si nedovedl představit, co s ním bude, až jednoho dne odejde do důchodu. Co si pak počne se vším volným časem? Tak sám?

Za to, že si natolik dobře pamatoval onu mladou ženu, které se cestou ztratilo dítě, zřejmě vděčil svému smyslu pro detaily. Žena měla zrzavé vlasy, zelenou blůzku a sandály, ze kterých jí koukaly modře nalakované nehty. Kdyby Henry s manželkou bývali měli dceru, nejspíš by vypadala přesně takhle. Jeho žena měla zamlada snad nejzrzavější vlasy na světě.

Když ale Henry té zrzavé paní s dcerou hned za Göteborgem kontroloval lístky, všiml si, že holčička se své mamince vůbec nepodobá. Měla kaštanové vlásky splývající v měkkých vlnách, které působily až nepřirozeně. Zahalovaly jí ramena a zčásti i obličejík. Dívenka měla tmavší pleť než maminka a velké modré oči. Nos

jí zdobily malinkaté pihy, díky nimž působila méně panenkovsky. Při odchodu se na ni Henry usmál a ona mu úsměv plaše opětovala. Zdálo se mu, že vypadá unaveně. Odvrátila se a pohlédla ven z okna. Hlavu si opírala o opěradlo.

„Lilian, jestli si chceš dát nohy na sedadlo, tak se zuj," uslyšel Henry slova matky ve chvíli, kdy se otočil k dalšímu cestujícímu. Když se pak obrátil zpátky, zahlédl, jak holčička odkopla sandály na zem a skrčila nohy pod sebe. Sandály zůstaly na svém místě i poté, co zmizela.

Cesta z Göteborgu do Stockholmu byla děs a hrůza. Ve druhém největším švédském městě měl na stadionu Ullevi předchozího večera koncert jeden z nejznámějších švédských zpěváků. Spousta lidí se druhý den po koncertě vracela do Stockholmu právě dopoledním vlakem.

Problémy začaly v pátém vagonu, kde dva mladíci pozvraceli sedadla a sváděli to na kocovinu po včerejším koncertě a následném tahu. Henry tedy běžel pro saponát a hadr. Hned nato vypukla ve třetím vagonu rvačka mezi dvěma dívkami. Jakási blondýna obvinila jednu brunetu, že jí chce přebrat kluka. Henryho pokusy je usmířit se ukázaly jako marné. Teprve za Skövde, v půli cesty, se situace trochu zklidnila. Obě sokyně konečně usnuly a Henry si mohl v klidu vypít kávu s Nellie, která dnes měla službu v restauračním voze. Cestou zpátky si Henry všiml, že zrzavá paní i její dcerka Lilian také usnuly.

Pak cesta ubíhala relativně klidně, ovšem ne nadlouho. Těsně před Flemingsbergem, když jim do Stockholmu zbývalo jen pár desítek kilometrů, ohlásil druhý průvodčí jménem Arvid Melin, že strojvedoucí právě dostal zprávu, že na závěrečném úseku trati těsně před stockholmským hlavním nádražím došlo k závadě na

signalizačním zařízení a vlak bude mít pět až deset minut zpoždění.

Zatímco stáli ve Flemingsbergu, všiml si Henry, že zrzavá paní náhle vystoupila. Sama, bez dcery. Nenápadně ji pozoroval okénkem kupé v šestém vagonu, určeném pro personál. Viděl, jak rázně přešla na druhou stranu nástupiště, kde bylo méně lidí, a vytáhla něco z kabelky. Snad mobilní telefon. Henry si pomyslel, že holčička nejspíš pořád spí. Alespoň v Katrineholmu ještě spala. Co to sakra dělám? přistihl se Henry. Jsem snad nějaký šmírák nebo co?

Odvrátil pohled a pustil se do luštění křížovky v novém čísle časopisu *Zahrádkář*. Stokrát si pak říkal, co by se bývalo stalo, kdyby tu paní na nástupišti nespustil z očí. Nezáleželo na tom, kolik lidí mu opakovalo, že to přece nemohl tušit a že si nemá co vyčítat. Henry byl skálopevně přesvědčený, že jeho zápal pro křížovky zničil té mladé mamince život. A nemohl to vůbec ničím odčinit.

Když pak v reproduktoru zazněl Arvidův hlas vyzývající cestující, aby se vrátili na místa, neboť vlak je připraven k odjezdu, byl Henry ještě stále zabraný do luštění křížovky.

Později si nikdo nevybavoval, že by viděl za vlakem běžet mladou ženu. A přitom za ním určitě běžet musela, protože hned po několika minutách jízdy zazvonil Henrymu služební telefon. Mladé mamince, která seděla s dcerkou na místě číslo šest ve druhém vagonu, ujel ve Flemingsbergu vlak a ona zůstala na peroně. Na dispečinku říkali, že teď už jede taxíkem do Stockholmu. Její dcera je tudíž nyní ve vlaku sama.

„Sakra," ulevil si Henry, jakmile zavěsil. Proč vždycky někdo musí něco zvorat? Copak nemůžu mít aspoň chvíli klid? Nikoho ani nenapadlo, že by mohli zastavit v některé z dřívějších stanic, když už byli tak blízko